

Jakou budoucnost přisuzují knize?

Klára Jaseňáková (4. C)

Kniha byla vždy silným symbolem. Symbolem vzdělanosti, pokroku a touhy po vědění. V knihách jsou ukryty vzpomínky i nejnějnější pocity každého z nás. Možná proto se v nich nacházíme, z nich učíme, právě k nim utíkáme a v nich hledáme odpovědi. Některé knihy byly v minulosti na vzestupu, jiné upadly v zapomnění a jejich místa zaujala díla nová. Slova v nich vepsaná umožnila rozšíření náboženství, politických ideologií nebo měla moc probouzet v lidech národní hrdost. Můžeme tedy o knize říci, že je to jeden z mála předmětů, který do jisté míry pomohl zformovat tvář světa, jaký dnes známe.

Ale jaký ten svět je? Oplácí knize to, co pro něj udělala? Balancujeme ve světě, kterému plně nerozumíme, v nitru tušíme, že i přes mír ve světě máme v srdci válku, která teprve začíná. Život se jedním slovem zjednodušil. Moderní přístroje zaplavily zřejmě každou oblast lidské činnosti a zdá se, že klasická kniha má svá nejlepší léta již za sebou.

První ostrý konflikt, kterému dnes kniha čelí, tkví v její formě. Obalený svazek papírů zkrátka již není příliš žádoucí a hlavně není praktický a dostatečně „aktualizovatelný“. Vymizel pravděpodobně sentiment chovaný ke knihám, chuť si je omakat nebo k nim přičichnout. Snadno si je můžeme stáhnout na počítači a v případě, že se nám již kniha nehodí, zmáčknou tlačítko „Delete“. To vše bez ztráty času a újmy na duši. Přesto všechno, co kniha díky svému zevnějšku zažívá a ještě asi zažije, nemyslím si, že toto bude hlavním důvodem k jejímu zániku. Pořád ještě budou za knihu bojovat lidé toužící po naprosto konkrétním významu slova Kniha.

Tou pravou „zkázou“ knihy bude, dle mého názoru, samotný obsah a naše myšlení. Dříve se nepohodlné knihy jako symboly zabavovaly, pálily a trhaly na kusy, ovšem nikdy se pouze neignorovaly. Myslím si, že nadejde doba, ve které lidé nebudou chtít vědět víc, než bude nutné. Kolem nich bude příliš mnoho informací, než aby si nové vyhledávali. Budou mít rádi své příběhy, svůj svět, jeden život. Přejít to samozřejmě nebude radikální. Nejprve se začnou knihy zkracovat a jazyk zjednodušovat. Poezie bude první, která bude příliš brzy složitá. Čím více se bude snižovat inteligence lidstva, tím více bude krásná literatura zbytečná.

Mám pocit, že jsme někde na začátku celého procesu. Ve skrytu duše doufám, že takový scénář nikdy nenastane. Snad se najde způsob, kterým bude možné knihu zachránit, a ta záchrana je ukryta v našem myšlení a řeči. Přestože jsme jen jehlou v kupce sena, měli bychom se snažit nezanevřít na knihu. Skrze ni jsme schopni rozvíjet sebe, své okolí a další generace. Nakonec se snad lidstvo nedostane do situace, že by se smrtí posledního člověka, který by si pamatoval největší díla lidské existence a rozuměl by jim, zahynula i kniha samotná, protože by už nebyl nikdo, kdo by si k ní šel být jen přivonět.